

Zdůslava

20 Kč

Březen 2008

Měsíčník litoměřické diecéze

ČAS

ZMĚN

Fotografování v kostele

Vážení přátelé, díky tomu, že nastala doba digitálních, a tím masově dostupných fotoaparátů, a vzhledem k tomu, že pochopitelně fotíme to, co máme rádi – tedy i mše svaté, dovoluji si otisknout pokyn Mons. Františka Lobkowicze fotografům, který je zveřejněn i na stránkách našeho biskupství. To co jsem si dovolil do textu vložit osobně, je vyznačeno kurzívou. Tož tak. Petr Hudeček, šéfredaktor

Jestliže si někdo přeje zachytit významné okamžiky svého života nebo života svých blízkých, je potřeba autory fotografií či video snímků upozornit na specifika liturgického obřadu v kostele.

Dovolte proto několik rad, jak se v liturgickém prostoru a při liturgii pohybovat, kdy fotografovat a kdy ne. (Mějme při tom pro lepší představu na mysli srovnání například s divadelním představením.)

1. Liturgický prostor kostela je pro věřící posvátným místem. Vyjadřují to uctivým, tichým chováním a náležitým společenským oblečením. Podobný postoj včetně oblečení má být vlastní i fotografovi. Má eliminovat hlučné projevy, k čemuž patří i vypnutí mobilu!

2. Kněžiště je prostor pro kněze a ministranty, kam fotograf nemá přístup (asi jako na jeviště divadla). *Výjimkou je fotograf pověřený.*

3. Hlavní je liturgický obřad a nikoliv fotograf. Měl by být tedy co nejméně nápadný, aby nerušil soustředění na liturgické dění. Každý účastník ocení, že nebyl rušen pohybem fotografa, že mu nezabraňuje v pohledu na oltář a na dění obřadu, který právě probíhá. *Proto je vhodné zvolit i takové vybavení, aby nebylo pokud možno nutné používat blesk.*

4. K obecným zásadám by mělo patřit:

- představit se knězi před obřadem, oznámit mu skutečnost fotografování a seznámit se předem s průběhem obřadu
- dbát pokynů kněze nebo odpovědného pořadatele
- zaujímat takový postoj, který nepřekáží výkonu liturgického obřadu
- fotografovat spíše ze stran a také pohyb kostelem omezit na minimum a spíše po stranách

5. Vhodné okamžiky pro fotografování a natáčení jsou:

- při příchodu k oltáři a během úvodních okamžiků mše svaté (uvítání apod.)
- v době, kdy se v kostele zpívá píseň – při ní činnost fotografa nejméně ruší
- přinášení darů chleba a vína k oltáři
- speciální úkony obřadu, např. mazání olejem, kropení a okuřování žehnaných předmětů (je dobré si tyto ujasnit nejlépe před samotným obřadem)
- při modlitbě Otčenáš
- při závěrečných obřadech, při požehnání

6. Chvilky obřadu, které jsou zvláště citlivé na rušivé vlivy, jsou tyto:

- čtení Písma svatého; pokud je focena osoba lektora, který přichází číst, je potřeba ji zachytit hned na začátku nebo po skončení čtení
- kázání neboli promluva; kazatel se těžko soustředí na myšlenky, když je rušen pohybem a záblesky fotoaparátu; platí zde rada jako u lektora čtení
- ústřední okamžik mše svaté – když věřící v tichu klečí a kněz pozdvihuje hostii a kalich
- podávání svatého přijímání. Pro věřícího je to chvíle příliš intimní.

7. Prosíme také nezveřejňovat fotografie památkově chráněných předmětů na internetu apod. s ohledem na jejich možné odcizení.

Editorial

Chvála Kristu. Tak, a je to – držíte v rukou slíbené speciální číslo – plnokrevné a s DVD. Dá-li Bůh, stane se z toho tradice. Na Veliké noci, v čase vzkříšení, dopřát si trochu barvy a krásy navíc. Co se DVD týče: vstřete do přehrávače a vizte. Vy mladí – duchem či věkem, kteří máte PC, dejte prozkoumat a objevíte skryté bonusy. Jsou to tři písně od !ON, dvě fotogalerie, kdy kliknete na soubor [index.htm](#) a kocháte se. Třetím bonusem je plocha pro PC. Jak ta se vpraví na monitor ví i malé děcko, co má na myši pravé tlačítko ©. V tomto čísle je vyhlášeno jedno pátrání a jedna soutěž. Prosím, Zdislavu nejen čtete, ale i spolupracujte, je to náš časopis.

V každém výtisku je lístek pro předplatitele. Kdo nemá nebo mu končí předplatné, může si časopis naší dieceze předplatit. Cena zahrnuje náklady na 11 čísel, z toho jedno speciální. Tedy 20 Kč za ks včetně poštovního a 50 Kč za velikonoční speciál – celkem tedy činí roční předplatné 250 Kč. (Toto číslo je dárek, a tak jeho cena zůstává 20 Kč a distributor vzkazuje, že si je můžete i doobjednat.)

Drazí spolupracovníci, příspěvatelé. Děkuji, že nám plníte e-mailovou schránku příspěvky a prosím, jen více. Fotografie, které posíláte, by měly mít alespoň 600×800 pixelů a formát JPG. Co se textů týče: zajímá nás cokoli o dění v naší diecézi i s přesahem do celého světa. Jen o jedno vás prosím, naučme se psát články tak, aby z nich nepáchla síra. Sebelépe míněný kritický, polemický či konfrontační článek, který není psán v Lásce a nehledá zároveň s kritikou řešení, je celkem k ničemu. Spolu se sv. Pavlem vám tedy opakujeme ©: můžete konat cokoli, ale tady na zemi je VŠEMU, a to i pravdě – nadřazena láska.

Příspěvky posílejte prosím vždy do 15., kdy je uzávěrka, aby první neděli v měsíci mohla být Zdislava v kostele.

Čtete nás, pište a těšme se.

Téma příštího čísla – jak jinak, vždyť bude čas letnic – je Sslání Ducha svatého.

Ať nás v tomto požehnaném čase provázejí a chrání svatí andělé.

Petr Hudeček, šéfredaktor

Ten, který neviděl, uviděl Krista

Jan 9, 1-41

STÁT SE SVĚDKEM, jde o jeden z motivů, který nalézáme ve vyprávění o uzdravení slepého od narození (4. neděle postní, cyklus A). Ježíš je totiž tím, kdo dokáže dát sílu k překonání všech vnějších překážek (i vnitřních, viz rozhovor se Samaritánkou), aby mohla růst víra a ve světle této víry i svědectví o něm. Můžeme si všimnout, jak suverénně a s jakou jistotou vystupuje náš uzdravený slepec. Jako by už nepotřeboval mít za zády náboženské představitele svého národa, dokonce i vlastní rodiče dávají od něho ruce pryč – nevdají. On už je vnitřně svobodný, má světlo v očích, vidí Krista a vyznává svou víru navzdory všem nepříjemnostem, které z tohoto vyznání plynou.

Nepřekvapí, že velcí otcové Tertulián či Augustin vidí v tomto vyprávění křestní témata. Odvaha patřit Kristu a být jeho je přece křesťanům vlastní?! Ten, kdo našel světlo, již nechce žít ve tmě (o tom psal v podobném duchu již Platón v sedmé knize své Ústavy). Sv. Augustin, když mluví o této části Písma, píše doslova: „Katechumenům nestačí, aby se dověděli, že se Slovo stalo tělem; nechte je, ať spěchají k umyvadlu (ke zdroji očištné vody – Siloe), jestliže hledají světlo.“

Nenechat si vzít světlo Kristovo a nevzdat se ho, tj. nenechat se zstrašit překážkami, které nám kladou jiní, a zároveň si neklást překážku vlastního hříchu. To je poselství tohoto evangelia a Velikonoce jsou výzvou, abychom se i k těmto křestním závazkům znovu plně přihlásili.

R.D. Pavel Andrš

Nejen, že ho uviděl, ale dokonce i uvěřil a stal se svědkem. Slova o úžasném daru víry, který je zdrojem radosti, světla a života, musela pro janovskou komunitu v době sepsání Janova evangelia být něčím, co zářilo jako Slunce na obloze, neboť pronásledování i od vlastních vzrůstalo.

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze. Šéfredaktor: Petr Hudeček, e-mail: hudecek.petr@volny.cz, tel. 776 049 722, redaktor: Jan Rosenauer. Neoznačené fotografie Petr Hudeček. Grafická úprava Petr Hudeček, sazba Jan Macek, e-mail: jan@tiskem.cz. Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tisk: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou, www.tiskem.cz. Náklad 2000 výtisků. Nevýžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník XIII., číslo 2. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 4. 4. 2008. Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN s.r.o. (tel. 775 598 604, e-mail zdislava@in.cz) prostřednictvím Postservisu.

ABDIJÁŠ

prorok Boží spravedlnosti

Kniha proroka Abdijáše patří k nejkratším biblickým knihám, dá-li se vůbec knihou nazvat. Tvoří ji pouhých 21 veršů a jejím jediným tématem je vyhlášení Božího soudu nad proradným a ziskuchtivým národem. Jedná se o Edóm, národ, který byl velice blízce spřízněn s Izraelem, neboť už jeho původ od bratra dvojčete Jakuba jej předurčoval za nejbližší národ izraelského státu. Edóm ležel na jih od Izraele, většina jeho území se rozprostírala ve skalnaté poušti. Jeho hlavní město Sela pravděpodobně leželo v místech pozdějšího proslulého antického města Petry, metropole Nabatejců. Jen krátce k historii Edómu. Izraelité chápali tento národ jako sobě nejbližší na pozadí praoteckého vyprávění o Jakobovi – Izraeli a jeho bratru Ezauovi – Edomovi. Manželka Izáka Rebeka je neplodná a teprve v pokročilém věku jí Hospodin dopřává radost stát se matkou. Porodí dvojčata – chlapce, kteří se podle vyprávění bible již v jejím těle prou a soutěží. Též při porodu je toto napětí mezi dvojčaty znát. První sice vyjde z těla matky Ezau, ale Jakub se jej výmluvně drží za patu, jako by jej již při narození chtěl předběhnout, být prvorozeným a tedy privilegovaným. Příběh bratrů pokračuje lstivostí Jakuba, který mocně podporován svou stranící maminkou postupně svého prostšího bratra připraví nejen o prvorozenécké výsady,

ale získá též na jeho úkor velkolepé otcovské požehnání, které mu zaručuje zvláštní Boží přízeň. Pro svou lstivost a bezohlednost sklídí bratrovu nenávisť. Ezau usiluje jej zabít. Utíká před hněvem bratra k příbuzným své matky, kde se šťastně ožení, zplodí 12 synů a získá nemalý majetek, nicméně vše si musí mnohonásobně zasloužit svou velikou pílí. Jeho snaha je zneužívána prohnáním strýcem, který usiluje ze svého synovce bezohledně vyzískat co nejvíce. Jakoby si Bůh nyní převychovával svého lstivého oblíbence, aby se naučil upřímnosti, ohleduplnosti a obětavosti. Když se má na zpáteční cestě domů setkat s bratrem, který mezitím též dosáhl značného jmění a velí početné lovecké družině, má samozřejmě strach a obavy, že jej Ezau odmítne či přímo napadne, aby se mu pomstil za dřívější příkoří. Noc, která by měla pro něho být posilujícím odpočinkem k zítřejšímu nejistému setkání, se naopak stává nocí probdělou a vyčerpávající. Po celou dobu, kdy by měl spát, bojuje s tajemným protivníkem, který se nakonec ukazuje jako Hospodinův anděl, či přímo jako Hospodin sám. Jakub bojuje s veškerou vervou a nakonec si vymůže Boží požehnání. Ale nejen to, je mu Hospodinem změněno jméno z Jakuba, což znamená „lstivý“, na Izraele, což se překládá „zápasí s Bohem“. Míněn je „zápas“ s Bohem v pozitivním slova smyslu, jako usi-

lovná snaha o pochopení Boha, neustálá a věrná námaha o Jeho požehnání a přízeň. A právě zde začínají dějiny, které předznamenávaly veškerý pozdější vztah těchto dvou národů: Izraele a Edómu. Edóm se stal samostatným starověkým státem, který byl střídavě pod izraelskou či později judskou nadvládou, před rokem 700 př. Kr. se stal asyrskou vazalskou zemí, později připadl pod nadvládu Babylónie a Persie. Kolem roku 300 př. Kr. jej ovládly arabské pouštní kmeny Nabatejců, které si zde nedaleko Sely vystavěly své hlavní město Petru. Dodnes celý svět obdivuje velkolepé kamenné portály honosných hrobek nabatejských prominentů, které byly vytesány do kolmých skal, mezi kterými se vlastní sídlo rozkládalo.

Asi příliš zdlouhavý úvod do Abdijášova proroctví, nicméně jeho poselství je úzce spjato právě s dějinami vztahu Izraele a Edómu a pro svou stručnost neposkytuje mnoho látky k delší úvaze. O čem tedy Abdijáš píše? Hovoří o proradnosti Edómu, který se neštítol olupovat, zotročovat a zneužívat judské uprchlíky při babylónské pohromě roku 587 př. Kr. Tehdy Nabukadnesar, král babylónský, postupně dobyl celé Judsko a jako poslední prolomil hradby Jeruzaléma, posvátné město rozbořil a s ním i Hospodinův chrám. Mnozí lidé se před pustošením a rabováním hleděli zachránit zoufalým útekem za hranice země. Ti, kteří utekli na jih do pouštního území Edómu, však zdaleka nebyli přijati s blahosklonností. Naopak, byli krutě a bezohledně zneužiti, oloupeni, zotročeni či vydáni zpět Babylónanům. U toho však zneužití situace neskončilo, ale Edomitě se ve své hyenovitě ziskuchtivosti nerozpakovali pronikat na zbídačené území svého krutě zkušného souseda a zde loupit a rabovat. Za tyto hrozné hříchy bude podle slov proroka Edóm spravedlivě potrestán. *Jak tys činil, tak bude učiněno tobě, cos vykonal, na tvou hlavu padne* – to jsou slova Hospodino-va soudu pro edómský národ.

Jaké poučení z této knihy plyne? Proroci častěji poukazovali na to, že Jakubova úskočná povaha se promítla do neblahých vlastností Božího lidu, který často v dějinách prokazoval svou nevěrnost, neupřímnost a nevděčnost vůči Hospodinu. Tyto vlastnosti byly

častěji spojovány s osobou praotce, který přes své přejmenování Hospodinem na Izraele neztratil dokonale své lživé založení. Nyní, v době Abdijášově, je Izrael za tyto své vlastnosti spravedlivě trestán Hospodinem. Zároveň zde zaznívá nadčasová pravda, že stará bezpráví vůči jakékoli lidské skupině či národu obvykle nebývají dlouhodobě zapomenuta a jako bumerang se i po dlouhé době vrací na hlavu viníka. Starý hřích lživosti Jakuba ke svému bratru se nyní v podobě lživé odplaty vrací na hlavu potomků Jakuba od pravníků Edóma. Nicméně každá pomsta, především je-li prováděna svévolně a bezohledně, nezůstane opět bez přísné odezvy, ať už pozemských dějin či samotného spravedlivého Hospodina.

byli pro svůj úřad posvěceni zvláštním obřadem.

Starozákonní kněžství bylo ustanoveno k hlásání Božího slova a obnovení společnosti s Bohem prostřednictvím obětí a modlitby. Nepřinášelo však spásu, muselo znovu a znovu opakovat oběti a nemohlo přivést k definitivnímu posvěcení, které měla zjednat jedině Kristova oběť. Liturgie církve však vidí v Áronově kněžství a ve službě levitů, stejně jako v sedmdesáti „starších“, předobrazy služebného kněžství Nového zákona.

Všechny předobrazy kněžství Staré smlouvy nacházejí své naplnění v Ježíši Kristu, jediném „prostředníku mezi Bohem a lidmi“ (1 Tim 2, 5). Melchizedech, „kněz Boha nejvyššího“ (Gn 14, 18), je křesťanskou tradicí

učitelů a pastýřů. Jejich poslání má kolegiální charakter, to znamená, že i když je biskup odpovědný především za svou diecézi, má spolu s papežem a ostatními biskupy na starosti péči o všechny církve. Od pradávných dob platí: „Kde je biskup, tam je církev.“ Jeho přítomnost při slavení eucharistie a svátostí má zvláštní význam pro společenství věřících.

Kněží jsou spojeni s biskupy, mají být jejich spolehlivými a moudrými spolupracovníky. Nesou spolu s nimi odpovědnost za stav místní církve. Biskup jim svěřuje pravomoc a pastorační péči o určité farní společenství nebo církevní úřad. Navzájem je má spojovat hluboké bratrství a láska, tak jak si to přál Kristus předtím, než za nás šel na smrt.

Svátost kněžství

Kněžství je svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, které Kristus svěřil svým apoštolům; je to tedy svátost apoštolské služby. Člení se ve tři stupně: biskupství, kněžství a jáhenství. Ti, kteří přijímají svátost kněžství, jsou posvěceni, „aby ve jménu Kristově ... pásli církev Božím slovem a Boží milostí“. Nikdo si nemůže sám dát zmocnění a poslání hlásat evangelium. Ten, koho Pán posílá, nemluví a nejedná ze své autority, nýbrž v síle autority Kristovy; nemluví ke společenství jako jeho člen, ale mluví k němu Kristovým jménem. Nikdo nemůže udělit sám sobě milost. Ta musí být dána a poskytnuta. To předpokládá, že existují služebníci milosti, které Kristus zplnomocnil a oprávnil. Od něho dostávají poslání a zmocnění jednat „v osobě Krista, hlavy“. Protože slova a milost, jejichž jsou služebníky, nepatří jim, nýbrž Kristu, a ten jim je svěřil pro druhé, stávají se dobrovolně služebníky všech.

Bůh ustavil vyvolený lid jako „království kněží a svatý národ“ (Ex 19, 6). V izraelském národě si však zvolil jeden ze dvanácti kmenů, totiž kmen Levi, který si vyhradil pro liturgickou službu a stal se jeho dědičným podílem. Prvním veleknězem Staré smlouvy se stal Mojžíšův bratr Áron a jeho synové se stali kněžími. Všichni

považován za předobraz kněžství Krista, jediného „velekněze podle řádu Melchizedechova“ (Žid 5, 10; 6, 20), „svatého, nevinného, neposkvrněného“ (Žid 7, 26), který „jedinou obětí přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil“ (Žid 10, 14), tj. jedinou obětí svého kříže.

Kristova výkupná oběť je jedinečná, přinesená jednou provždy. Je však zpřítomňována v eucharistické oběti církve. Totéž platí pro Kristovo jediné kněžství: je zpřítomňováno služebným kněžstvím, aniž je tím umenšována jedinečnost Kristova kněžství. „Vždyť jen Kristus je pravý kněz, zatímco ostatní jsou jeho služebníky“ (Sv. Tomáš Akvinský).

Zatímco se všeobecné kněžství věřících uskutečňuje v rozvoji křesťanské milosti, v životě víry, v naději a lásce, v životě podle Ducha, služebné kněžství slouží všeobecnému kněžství, je zaměřeno na rozvoj křesťanské milosti všech křesťanů. Je to jeden z prostředků, jimiž Kristus pokračuje v budování a vedení církve. Právě proto se předává zvláštní svátosti, svátosti kněžství, která má tři stupně: biskupství, kněžství a jáhenství.

Biskupové mají plnost kněžství. Jsou nástupci apoštolů, které Kristus obdaroval zvláštním vylitím Ducha svatého a zavazujícím posláním. Spolu s kněžským úřadem mají moc

Jáhen stojí na nižším hierarchickém stupni. Jsou na ně vkládány ruce nikoli ke kněžství, ale ke službě. Jde o službu slova a jeho hlásání, o přisluhování při slavení eucharistie, kterou pomáhají rozdávat. Jáhen uděluje křest, je jménem církve přítomen při uzavírání manželství a žehná mu, předsedá pohřebním obřadům, podílí se na charitativní službě církve, na duchovní správě apod.

Biskupské, kněžské či jáhenské svěcení se koná ve mši svaté. Jádrem obřadu je vkládání rukou biskupa na hlavu svěcence a dále hlavní modlitba svěcení. Svěcení vtiskuje svěcenci nezrušitelné svátostné znamení (srov. KKC 1536 až 1582).

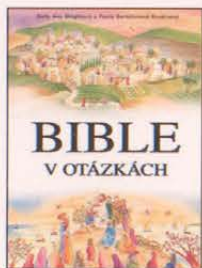
P. Antonín Audy

Vážení čtenáři, tímto se uzavírá seriál otce Audyho. Jménem Zdislavy a jistě i jménem vašim děkuji za jeho kvalitní texty a těším se na další spolupráci. Jak už to bývá, shodou náhod (i když jak známo náhody neexistují, je to jen nedostatek informací 😊) vychází tento příspěvek současně s reportáží ze mše, na které naši otcové obnovili své kněžské sliby (str. 20. Držíme palce a paster nás s láskou. Petr H.

Karmelitánské nakladatelství

Sally Ann Wrightová; Paola Bertolinová Grudinová
BIBLE V OTÁZKÁCH

Jednoduché otázky, obrázky zachycující hlavní postavy a hlavní události, které Bible popisuje, přinesou dětem potěšení, dají jim příležitost

řešit úkoly, a budou je bavit. V knize jsou uvedeny všechny nejznámější biblické příběhy. Text je oživen pěknými ilustrace italské malířky Paoly Bertolini Grudinaové. Váz., 63 str., 149 Kč. Obj. č.: 101326

Zbigniew Freus (ilustr.)
RODINNÁ BIBLE

Bohatě ilustrovaná Rodinná Bible je sestavena tak, aby byla vhodná pro děti nejrůznějších věkových skupin i pro dospělé.

Váz., 423 str., 349 Kč.

Obj. č.: 101305

Edita Hradecká
ZAKOTVIT V BOHU

Autorka napsala svou knížku především pro ty, kdo ještě nedospěli k rozhodnutí žít svůj život plně s Bohem skrze Ježíše Krista. Popisuje, jak se lze nenásilně, přirozeně a postupně otevírat Božímu působení a zakoušet Boží přítomnost, pokud v sobě vzbudíme touhu po pravdě, dobru a lásce. Varuje před klamy a úskalími na duchovní cestě, zvláště před pokušením užívat magii a manipulovat psychickými silami. Cílem života není moc, nýbrž láska a moudrost. Základním tématem knihy je autorčino přesvědčení, že nejlepším a nenahraditelným učitelem a průvodcem v celém lidském životě je Ježíš Kristus.

Brož., 79 str., 79 Kč

Encyklika papeže Benedikta XVI.

SPE SALVI – O křesťanské naději

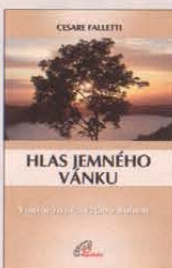
„SPE SALVI facti sumus“ (Řím 8, 24) – „V naději jsme spaseni,“ říká sv. Pavel nejen Římanům, ale také nám. To jsou první slova nové encykliky papeže Benedikta

XVI. Již název naznačuje, že jejím tématem je naděje. List o rozsahu 50 článků lze rozdělit do dvou částí: v první nalezneme malé, ucelené pojednání o křesťanské naději, ve druhé se papež zamýšlí nad „místy“ současného života, kde se člověk naději nejen učí, ale také ji hned uplatňuje.

Brož., 64 str., 52 Kč

Cesare Falletti
HLAS JEMNÉHO VÁNKU

Vnitřní život a vztah s Bohem

Autor uvádí čtenáře do duchovního života, ve kterém zkušenost Božího milosrdenství, pozorné naslouchání Slovu a modlitba docházejí naplnění v setkání s bratry.

Pouze srdce očištěné milostí, Slovem a svátostmi, srdce přijímající Boží dar a radostně na něj odpovídající může dosáhnout blahoslavenství vidění Boha. Na zemi, ve tvářích bratří, a jednou i ve slávě, kde na Boha pohlédne tvář v tvář.

Brož., 104 stran, 165 Kč

Amedeo Cencini
ŽIVOT V USMÍŘENÍ

Autor se v knize zabývá tématem našich „limitů“, tzn. všeho, v čem se projevuje lidská slabost, kterou člověk tak často a rád ignoruje. Naše omezení a slabosti jsou většinou považovány

za negativní aspekty lidské osobnosti. Málokdy se na ně díváme z pozitivního hlediska, jež však napomáhá růstu a procesu integrace.

Brož., 168 stran, 170 Kč

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ Petráská 9, 110 00 PRAHA 1, tel./fax 222 311 206, 224 818 757. E-mail: objednavky@paulinky.cz. On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Každý pátek odpoledne vysílá Proglas pořad **Všimli jsme si**. 11. dubna navštívíme Moravskou galerii v Brně a seznámíme vás s „jejími novými přírůstky“. Naladíte v pátek v 16 hodin a následující sobotu v 11.05.

Barvínek je týdeník pro děti. 8. dubna bude tématem Barvíneku návštěva mezi Papuánci a Novými Guinejci. Telefonické riskování s Barvínekem je připraveno na 15. dubna. V sobotu 19. dubna zařazujeme reprízu z listopadu 2007 o časopise Tarsicius. 22. dubna přinese Barvínek Dubnový magazín. Představíme v něm CD Bejbypank skupiny Kašpárek v rohlíku, s P. Jiřím Slégrem se ohlédneme za misijní výpravou na Papuu-Novou Guineu. V rubrice 100 českých nej představíme naši nejslavnější zpěvačku Emu Destinovou. A 29. dubna bude Miloš Sochor hovořit o svém životě v USA. Jaký je život na východní polokouli?

V pořadu **Jak se vám líbí** si ve čtvrtek 10. dubna představíme projekt Kašpárek v rohlíku. Celý projekt vznikl jako reakce na nedostatek kvalitních původních písniček pro děti. Na základě profesionální nabídky Loutkohry Jihočeského divadla v Českých Budějovicích napsal a zrežisoval režisér David Dvořák kabaret Kašpárek v rohlíku. Většina skladeb z alba se použila v tomto představení. Vysíláme v 19.15.

Nejen ženám je směřován středeční dopolední cyklus **Magdazín**. 9. dubna se dozvíte o tom, jak se žije v pravoslavné rodině. O své životní zkušenosti se podělí pravoslavný kněz Serafim Tomeček a jeho žena Dana. 16. dubna bude nejen na dotazy posluchačů odpovídat veterinař Pavel Pavelek. Bude se hovořit o tom, co trápí domácí mazlíčky. 30. dubna přivítáme v Magdazínu sestru vincentku Margitu Grobarčíkovou, která představí Sdružení mariánské mládeže. Pořad naladíte vždy ve středu v 9.30 a v repríze v sobotu ve 22.10.

Páteční **Oktáva** je určena milovníkům vážné a duchovní hudby. 11. dubna se můžete těšit na 19. díl cyklu Ptáci v hudbě. Na setkání pěveckých sborů Bohemia cantat pozveme v Oktávě 18. dubna. Poslední dubnová Oktáva bude z pražského studia Kristián. Vysíláme ji vždy v pátek v 16.55 a v repríze krátce po půlnoci z úterka na středu.

8. dubna uplyne 160 let od úmrtí italského skladatele Gaetana Donizettiho. Proto se za **Vstupenkou na operu** po tři následující sobotní večery vydáme do Itálie. Budeme sledovat Donizettiho operu buffo o třech dějstvích Don Pasquale. My si poslechneme operu celou. 12. dubna nás čeká její 1. dějství, následující soboty uslyšíte 2. a 3. dějství. Zveme k poslechu vždy ve 21.20.

Poprvé

Přijměte následující strany jako fotografickou vzpomínku na otce biskupa Pavla Posáda. Na DVD pak naleznete podrobně zmapované jeho působení v naší diecézi.

„Zajed' na hlubinu.“ Lk 5, 4

Mons. Mgr. Pavel Posád

Narozen 28. června 1953 v Budkově

Kněžské svěcení přijal 26. června 1977 v Brně

19. litoměřickým diecézním biskupem jmenován

24. prosince 2003

Biskupské svěcení přijal 28. února 2004

v Litoměřicích

Papežem Benediktem XVI. jmenován 26. ledna

2008 světicím biskupem českobudějovické

diecéze s titulárním stolcem ve Ptuj (Slovinsko)

S litoměřickou diecézí se rozloučil 1. března 2008

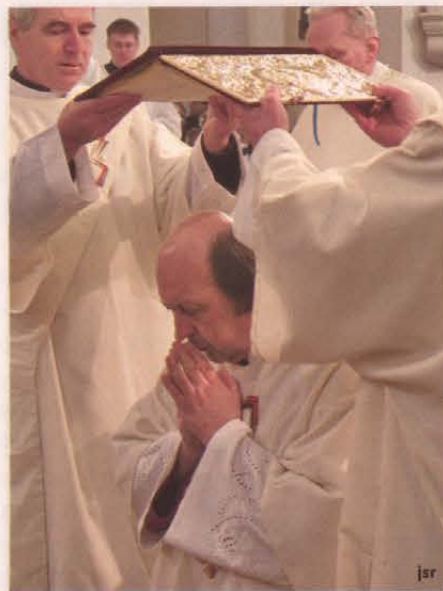
v katedrále sv. Štěpána

Svěcení prvního kněze

Světicím biskup českobudějovický se loučí v litoměřické katedrále

Přijetí biskupského svěcení

Přijetí kněžského svěcení

Přijetí do českobudějovické diecéze

Loučení biskupa Pavla s Litoměřicemi

Je velmi těžké vylíčit atmosféru děkovné bohoslužby někomu, kdo tam nebyl. Jsou věci mezi nebem a zemí, které se jednoduše nedají popsat. Prosím všechny, kdo tam byli, aby se pokusili podělit o své zážitky, aby se nám podařilo složit mozaiku dojmů z té velkolepé Boží akce. To, že Bůh byl mezi námi, že jsme až hmatatelně cítili jeho blízkost po celý den, je něco nezpochybnitelného. Dal o sobě vědět – Pán živlů, Ten, který poroučí větru a bouří, hned zrána. Bylo 9 hodin, když „nastala tma po celé zemi“ a začala bouře, vichřice, kroupy, déšť. Smršť se přehnala Litoměřicemi v době, kdy stovky lidí přicházely a přijížděly ke katedrále. Říkali jsme si, že takové počasí možná mnohé odradí, ale kostel byl zcela zaplněný.

Slavnostní začátek bohoslužby umocnily fanfáry Miloše Boka, který osobně řídil orchestr na kůru s vynikajícím varhaníkem Přemyslem Kšicou. Mše svatá byla nádherná, čtení z Božího slova jak šitá na tuto příležitost, jako např.: „Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to kámen, který stavitelé zavrhl; ten se stal kamenem úhelným, ale i kamenem úrazu, balvanem, o který budou zakopávat...“ (List Petrův).

Homilií líčit nebudu, je na stránkách biskupa Pavla, stejně bych ji nedokázala tlumočit. Týkala se jak slyšeného Božího slova, tak okolností biskupova odchodu a bouřlivý potlesk celého shromáždění po jejím skončení byl víc než výmluvný. V obětním průvodu byla přinesena mladými chlapci i túje-Ptúje, která stála pak po dobu celé mše svaté u oltáře.

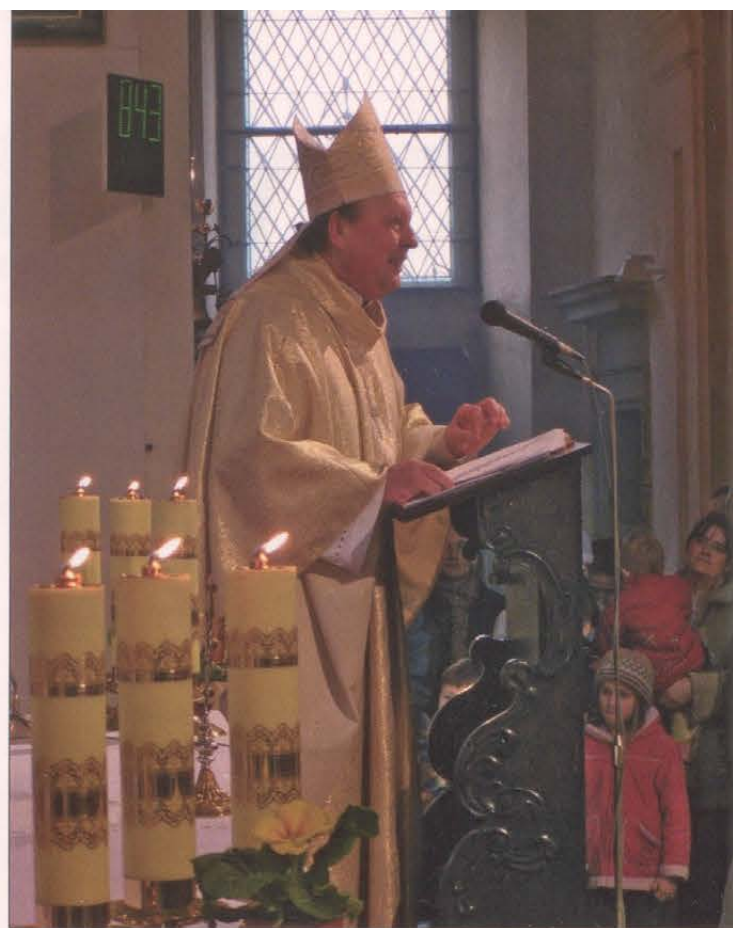
Zatímco zrána řádily venku běsy, v okamžiku, kdy na oltáři biskup proměnil a pozdvihl živého Krista, zalilo celou katedrálu slunce. Bylo to neuvěřitelně načasované, všichni tento zásah shůry intenzívně vnímali jako Boží příslib a ujištění, že On má věci v rukou, že s Jeho pomocí můžeme počítat, že na Litoměřice nezapomněl, že Bůh sám se nyní stává (jak bylo v 1. čtení) naším pastýřem, že na Něho a jen na Něho se můžeme – osiřelé stádo – spolehnout.

Te Deum na poděkování za 4 roky působení dobrého pastýře v naší diecézi, děkovací proslovy zástupců státu, církve i různých organizací a potlesk a potlesk a jako by se nikomu nechťelo skončit toto poslední setkání s milovaným pastýřem... Poslední požehnání celé diecézi a na závěr opět drsná a pro tuto příležitost jako stvořená hudba Miloše Boka, biskup naposledy prochází svou katedrálou... V tuto chvíli nebrečeli už jen ti nejotrlejší, ti, kteří si tento okamžik celé 4 roky tolik přáli...

Po skončení mše svaté se zástup přesunul přes Dómské náměstí k Hospiciu sv. Štěpána, kde na pozemku města Litoměřic byla vysazena slavná Ptúje. O tom by však měl napsat už někdo z mládeže, která tuto krásnou a symbolickou akci vymyslela a uskutečnila.

Bože, chraň biskupa Pavla a zůstaň s jeho opuštěným stádem!

Marie Landová, Litoměřice

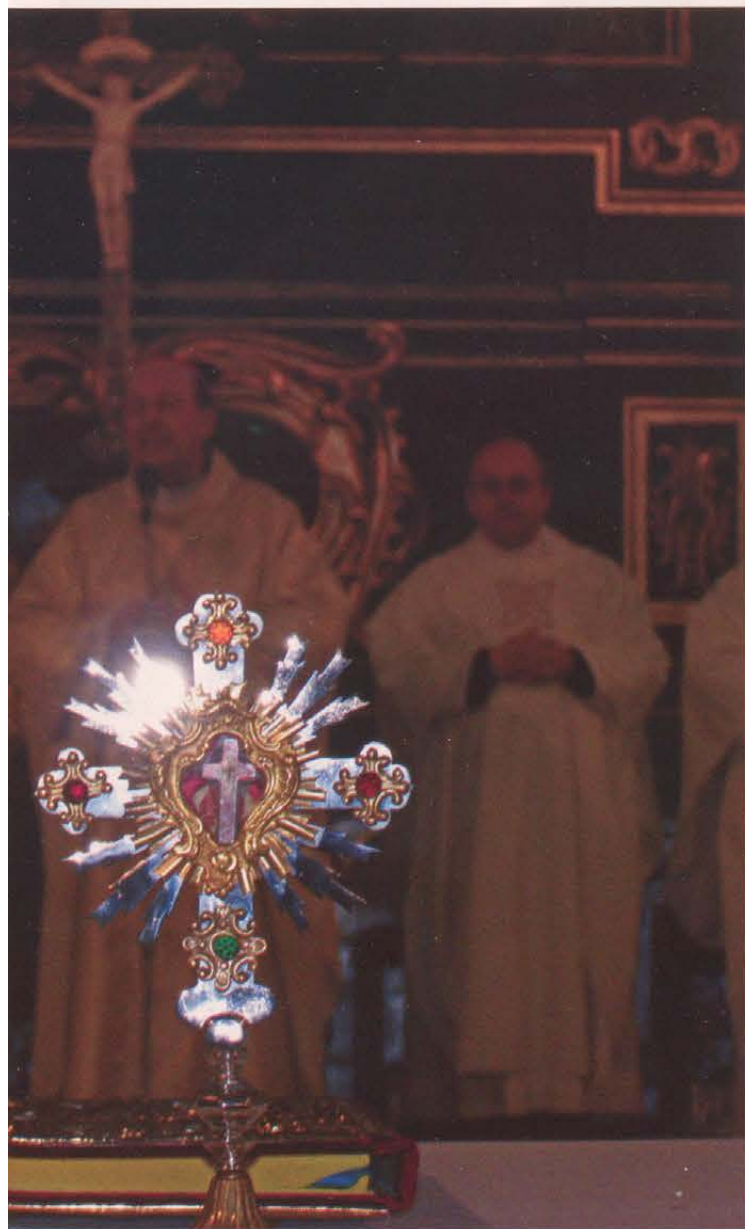
Alfa i omega našeho biskupa Pavla Posáda

Naše diecéze se 1.3.2008 rozloučila s biskupem Pavlem Posádem při jeho děkovné mši svaté v katedrále Sv. Štěpána. Na mši svaté byli přítomni biskupové, kněží, řeholníci, bohoslovci a věřící z naší diecéze, ale také ze všech koutů naší země. Nechyběli poutníci z jeho rodného Budkova a míst, kde otec biskup Pavel Posád působil. Jeho čtyřletá pastorační práce v naší diecézi nebyla dlouhá, ale byla plodná. V době jeho svěcení jistě nikdo netušil, ani on sám, čím vším bude muset projít on a diecéze spolu s ním. V naší diecézi, kterou nazval „Zahradou Čech“, zakusil Getsemany i slavné vzkříšení, zakusil pády i povstání a potkal tak jako každý z nás Jidáše i Veroniky. Byl biskupem plným lásky, dobroty a laskavosti, na kterého bude naše diecéze ještě dlouho s láskou vzpomínat. On je svíci, která zapálila hodně lidských srdcí. Není divu, že naše mládež vymyslela akci Ptuj-Akceptuj a zasadili na biskupství tůji, aby tak alespoň symbolicky byl otec Pavel stále s námi.

Část věřících z naší diecéze, kněží a generální vikář Karel Havelka doprovodili otce biskupa Pavla Posáda do Českých Budějovic. Tam se dne 8.3.2008 zúčastnili v katedrále sv. Mikuláše slavné mše svaté, kterou sloužil papežský nuncius spolu s velkým počtem biskupů a kněží. Na tuto mši svatou doputovali poutníci z jeho rodiště a ze všech míst kde působil. Z Ratíškovic přijeli někteří poutníci i v lidových krojích. Po mši svaté jsme měli možnost si popovídat s otcem biskupem a navázat přátelství s věřícími z jiných farností a diecézí.

Přejeme otci biskupovi Pavlovi: ať se mu na novém působišti líbí, ať tam má dost síly Ducha svatého, ať mu Pán Bůh pomáhá a žehná při jeho pastoraci a nám ať Pán Bůh pošle brzy nového biskupa, kterého chceme přijmout z otevřeným srdcem a s láskou.

Lída Šumová

Českobudějovická diecéze v číslech

Biskupství založeno:	20. 9. 1785 bulou papeže Pia VI.
Rozloha diecéze:	12 500 km ²
Počet obyvatel:	760 000
Počet katolíků:	220 000
Počet vikariátů:	11
Počet farností:	361
Počet kněží:	147
z toho řeholních:	45
Počet kostelů a kaplí:	511
Ochránci diecéze:	svatý Mikuláš, biskup, svatý Jan Nepomucký, kněz a mučedník

Před desátou hodinou 8. 3. byla v zaplněné katedrále sv. Mikuláše už pěkně „hustá“ atmosféra. Napětí vzrostlo po přečtení papežské jmenovací buly – budějovičtí jí tleskali, ostrůvky, kde stáli litoměřičtí, se ani nepohnuly: tomuhle jsme opravdu tleskat nemohli. A pak přišlo čtení z proroka Jeremiáše: „Hospodin mi dal vědět o jejich SKUTCÍCH; znám je... Byl jsem DUVĚŘIVÝ JAKO BERÁNEK VEDENÝ NA PORÁŽKU. NEVĚDĚL JSEM, CO PROTI MĚ ZAMÝŠLEJÍ. PORAZME STROMI S OVOCEM, VYTNĚME JEJ ZE ZEMĚ ŽIVÝCH, AŽ UŽ NENÍ PŘIPOMÍNÁNO JEHO JMÉNO... Hospodine zástupů, SOUDCE SPRAVEDLIVÝ, ty zkoumáš ledví i srdce, KÉŽ SPATŘÍM TVOU POMSTU NAD NIMI. VŽDYŤ TOBĚ JSEM PŘEDLOŽIL SVŮJ SPOR. Slyšeli jsme Slovo Boží. V tu chvíli by se už napětí v davu dalo krájet – Slovo Boží! Vždy přesné! Vybral si ho snad otec biskup pro tuto příležitost? Ale ne, to je normální text na dnešní postní sobotu! Kdo má uši k slyšení, slyš! V homilii nám pan nuncius objasnil, jaké vlastnosti má mít správný biskup. Otec Pavel později pravil, že si jeho slova vzal k srdci. Jestlipak také ostatní biskupové pozorně naslouchali? Prý také biskup nemá udělat něco, za co by se musel před lidmi červenat... Tak snad máme ještě šanci, že nám někdo celou tuhle věc s přeložením sídelního biskupa bez uzardění vysvětlí?

Poté, co před závěrečným požehnaním dostal slovo biskup Pavel, byli jsme zase „doma“. To byl On, NÁŠ OTEC BISKUP – usměvavý, laskavý, milující, pravdivý, všechny objímající, nabízející vše, co má: své schopnosti, síly, dary, život a zdraví (které mu, zaplať Pán Bůh, slouží dobře) budějovické diecézi... Během několika minut mu ležela celá katedrála u nohou. Získali DOBRÉHO, SVATÉHO PASTÝŘE. A my ho definitivně ztratili...

Mluvil i o svém dosavadním působení: Litoměřice se nazývají „Zahrada Čech“ a také v Písmu svatém se mnohokrát vyskytuje ZAHRAHA. V zahradě Getsemanské se Kristus krví potil a zažil největší úzkost a opuštěnost. A v zahradě byl také hrob, z kterého slavně vstal. Jak symbolické! Prožili jsme s ním obojí...

Když odešel průvod, hořce jsme plakali, ani staří chlapi se nestyděli za slzy. Bylo to, jako když na pohřbu vynesou

Svědectví z Budějovic

rakev a vy se vracíte domů, a tam je prázdné. U vchodu do kostela se nás zeptala nějaká místní farnice: „Lidi, a proč vy jste ho v těch Litoměřicích

nechtěli?“ S očima opuchlými pláčem jsme vysvětlovali, že LIDI ho tam chtěli, že LIDI ho nevyhnali...

M. Landová

Mariánské poutní místo

Cestou z Budějovic se nejelo přímo domů, ale zavítali jsme na mariánské poutní místo zvané Lomeček – oficiálně Lomec. Energie toho místa je hodně podobná té, která je například v Medžugorje. A tak namísto stálé rubriky o poutních místech v naší diecézi přijměte tuto fotoreportáž jako tip na výlet, až vás osud zavane do jižních Čech.

Lomeček zve z celého srdce úplně všechny!

Opravdu zvláštní místo. Tento malinký kopeček – oproti jiným – jako by čněl do celého kraje. Je to umělecká památka prvního řádu a zase: ještě mnohem víc. Je to oblíbené místo turistů i poutníků, ale ještě víc: je to zcela jistě i **SRDCE BUDĚJOVICKÉ DIECÉZE**, srdce neumrtvené, živé, pulzující. Toto místo přináší hodně dojmů, ale jinde je jich přece jen víc, přesto Lomec má vrch... Proč je tomu tak? Odpověď by možná byla ta, že zde člověk pocítí radost a posilu do života. Myslím, že každý člověk, tedy i nevěřící. Ta radost a posila v tom posledním případě čerpá z klidu a pokoje oázy uprostřed lesa. Jinak tu přichází ke slovu u věřících i radost a posila duše. A ve všech případech působí líbezná a nepřehlédnutelná krása.

Na Lomci se můžeš zúčastnit velkých poutí a slavností, setkání s milými lidmi a celými výpravami. Je tu krásně. A jsi blíže Bohu i lidem. A jsi blíže kráse a odpočinku své často znavené duše.

Více podrobností o Lomečku najdete na www.lomec.cz

P. František Hobizal

Podobný oltář mají i ve Vatikánu u Sv. Petra

LOMEC

Řádová sestra kongregace šedých sester nám o lomečku a jeho historii podala zasvěcený výklad

Diecéze na rozcestí?

Za starých časů platilo, že ať už člověk pracoval na dráze nebo v úřadě, dostal časem takzvanou definitivu. On i jeho blízcí věděli, že ve svém povolání zůstane až do konce své profesní kariéry.

Podobně tomu bylo i u duchovních, ať už u farářů nebo vyšších církevních hodnostářů. Jejich odchod nebo dokonce odvolání bylo vždy krokem neobvyklým a povětšinou to nesignalovalo nic dobrého.

Naše diecéze zažila na začátku tohoto roku změnu na postu sídelního biskupa. Ať už to nazveme odchodem, odvoláním, přeložením nebo jakkoliv jinak, je to situace neobvyklá, v mnohém ohledu bolestivá a zanechává nepochybně v každém z nás určitý pocit nejistoty, trpkosti či rozpaků. Jedno je jisté – ve standardní situaci se určitě nenacházíme.

Jisté by bylo možné pítvat důvody, proč právě tímto způsobem a právě

v této době, jaké byly či zájmy či tlaky z té či oné strany, kteří biskupové, kněží, laici i odborní veřejníci to či ono konzultovali, jak nám bylo sděleno. Leč:

Já si kladu jinou otázku – co bude dál?

Naše pohraniční diecéze je ve svízelné situaci v mnoha ohledech. Nedostatek kněží a jejich katastrofální hmotné zabezpečení, chybějící řeholní společenství, chátrající kostely a pustnoucí fary, plynulý úbytek aktivních věřících, problémy církevního školství, úroveň vzdělání věřících ve věcech víry, schopnost komunikace s vesměs hostilním* nebo laxním** společenským klimatem – to jsou jen některá témata, která mne v tomto okamžiku namátkou napadají.

Představuji si člověka, který do této situace přijde jako nový sídelní biskup. Kdo to bude? A nedopadne podobně jako otec Pavel Posád?

Měli bychom asi všichni zpytovat svědomí, jestli na neblahém vývoji v naší diecézi nemáme také svůj díl.

A měli bychom se již nyní modlit za svého budoucího biskupa. Dokonce bych řekl, že tak horoucně, až z toho budeme mít oteklá kolena.

Sám se modlím za to, aby to byl příslušník nějakého řádu, třeba jezuita, salezián nebo dominikán, aby se o svůj řád mohl opřít. Přál bych sobě i jemu, aby měl k ruce ještě pomocného biskupa, a to nepochybně z řad zdejšího kněžstva, který nebude posuzován podle svých kádrových materiálů, ale podle svých schopností. Přál bych sobě i jemu, aby svolal co nejdříve diecézní sněm, a to za účasti kněží i laiků. Přál bych sobě i jemu, aby – obrazně – dokázal použít svou biskupskou berlu k dvěma účelům. Aby se o ni dokázal pevně opřít a aby s ní v případě nutnosti dokázal přetáhnout po hřbetě ty ovečky či beránky, kteří či které si to zaslouží.

Dr. Toman Jan

* nepřátelské ** lhostejné

Odešel kancléř Jaroslav Macek

V úterý 26. 2. 2008 před polednem zemřel v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích PhDr. Jaroslav Macek, který dlouhá léta působil jako kancléř, historik a archivář Biskupství litoměřického. Pohřeb proběhl ve středu 5. 3. v 11.00 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích.

Jaroslav Macek se narodil 19. 12. 1925 v Žitenicích v učitelské katolické rodině. Byl ženatý, měl dvě děti. Studoval na gymnáziu v Litoměřicích od roku 1936. Na podzim roku 1938 však musela celá rodina odejít, protože obec byla zabrána nacistickým Německem. Studium ukončil maturitou na gymnáziu v Chrudimí v roce 1944. Během války byl pak totálně nasazen. Účastnil se aktivně odboje a obdržel vyznamenání „Za zásluhy I. stupně“.

V letech 1947–1950 úspěšně ukončil studium na státní archivní vysoké škole. Byl promován v roce 1948.

Od počátku se zaměřil na duchovní dějiny, zvláště na české církevní dějiny. Publikovat začal již v roce 1945. V témže roce se stal spolupracovníkem ThDr. Štěpána Trochty, nejprve při výchově katolických vysokoškolských skautů. Měl i úzké styky s posledním německým litoměřickým biskupem ThDr. Antonínem Aloisem Weberem. Na jeho žádost spravoval biskupský archiv, knihovnu a pa-

mátky. Po jmenování ThDr. Štěpána Trochty litoměřickým biskupem se stal i jeho úzkým spolupracovníkem.

Již od roku 1945 se věnoval výzkumu v církevních archívech a byl vyslán Historickým ústavem do Vatikánu za účelem přípravy dalšího svazku Monumenta Vaticana. Po roce 1948 musel odejít z Prahy, pracoval v litoměřickém krajském archivu. Kvůli spolupráci s kardinálem Trochtou musel ale v roce 1968 odejít.

V roce 1993 byl jmenován kancléřem litoměřické diecéze. Přednášel současně dějiny a církevní dějiny na fakultě a později v teologickém konviktu. Byl členem vládní komise historiků pro česko-německé vztahy. Obnovil diecézní galerii a muzeum.

Vydal více než 60 vědeckých publikací. V roce 2003 mu papež Jan Pavel II. udělil Řád sv. Řehoře Velikého, vysoké církevní vyznamenání za celoživotní zásluhy pro církev. V roce 2005 vyšla jeho publikace „Biskupství litoměřické“ a loni vydalo Karmelitánské nakladatelství jeho knihu „950 let litoměřické kapituly“.

Vléval naději

Nevím, jak jiní, ale my z jeho nejbližšího okolí, když jsme měli obavy ze svých lékařských nálezů nebo z diagnóz našich blízkých, vždycky jsme zašli za ním. Pozorně přečetl, zamyslel se, pousmál, rozkročil se, a třeba pravil: „Víte, může to probíhat různě. Každý organismus je jiný, ale já věřím, že v tomto případě to nebude tak vážné.“

Nahlédl do tisíců lidských těl, mladých i starých, viděl všechny orgány skrze skla svých brýlí na pitevnách, dlouhé hodiny strávil studováním vzorků tkání pod sklíčky mikroskopů, byl poradcem operatérů, rozhodoval často, zda pokračovat v operaci nebo

ji přerušit či zastavit, se svým týmem v pozadí, na tajemném oddělení, kam málokdo zabloudil, aby poděkoval, přinesl květinu nebo láhev vína. Ne-nápadný, ale nepostradatelný.

Jeho život je spjat s libereckou nemocnicí. Celých 43 let zde pracoval až do svého důchodu. Ba, co dím, skoro do smrti. Bílý plášť neodložil. Ještě coby primář vystudoval teologii na pražském Karlově učení, přijal jáhenské svěcení a byl pověřen péčí o nemocné. Obcházel všechna oddělení, podával Tělo Páně, modlil se s pacienty, každému vléval naději, podpíral duchovně i duševně.

Takový byl primář Jan Pur. Dobrý manžel, otec, lékař, pastýř.

Pane primáři, bratře,
děkujeme Ti.

Antonín Kejdana

Zemřel mladoboleslavský arciděkan Václav Hlouch

Ještě nikdy jsem nebyl v situaci, kdy nevím, co napsat, a zároveň mám k dispozici tolik „materiálu“. Chtěl bych ale nějak vyjádřit své osobní poděkování otci kanovníku – R. D. Václavu Hlouchovi.

R. D. Hlouch vstoupil do mého života při křtu, kdy jsem byl jeho první křtěnec v Mladé Boleslavi, kam přišel v roce 1983 z Nymburku. Asi v pěti letech jsem začal ministrovat. Otce Hloucha jsem vnímal jako člověka, který je zde pro všechny. Pro staré i mladé, pro rodiny s dětmi, pro mládež, pro ministranty, seniory, pracující mládež, na každého měl vždy čas, každému se chtěl podle svých možností věnovat... Vždy nás vybízel k účasti na diecézních setkáních mládeže a na setkáních ministrantů. Kluky pravidelně informoval o setkáních v pražském semináři s bohoslovci. Měl starost o to, abychom poctivě naslouchali Božím hlasu a byli ochotní říci Bohu své ano.

Během letních prázdnin a civilní služby R. D. Pavla Macha v naší farnosti jsem se začal více zapojovat do vypomáhání na faře a tím se dostával blíže i k otci Václavovi.

Z následného období, kdy jsem faru vnímal jako druhý domov, si odnáším ty nejkrásnější vzpomínky... Tyto zážitky, společné chvíle, jsou oním „materiálem“ z první věty.

O zdravotních komplikacích, které nakonec vyústily v létě roku 2005 v nutnou operaci za pět minut dvanáct,

jsem se dozvěděl až ve chvíli, kdy byla již zavolána sanitka, aby jej převezla do nemocnice, místa, kde bude trávit dalších necelých 33 měsíců. Když zacvakly dveře sanity a otec Hlouch nám naposledy zamával, tak jsem si opravdu nepomyslel, že se do svého pokoje již nikdy nevrátí.

Během jeho dlouhého pobytu v nemocnici (v našem městě a pak u sester v Praze Řepích) se nikdy nevzdával, stále byl v živém spojení s farností a asi nikdo z nás si neumí představit,

jaké oběti Bohu přinášel na svůj oltář. A kolem oltáře jsme se i nadále spolu setkávali – v kapli u sester při společné koncelebraci R. D. Pavla a R. D. Václava jsem občas měl možnost ministrovat. Po celou dobu jej neúnavně navštěvovala dvakrát i vícekrát týdně paní Pfeiferová, které za to náleží velké poděkování a naše vděčnost. Také všem, kdo na něj pamatovali v modlitbách a navštěvovali jej podle svých možností. A v neposlední řadě patří náš dík sestřím boromejkám v Řepích za všechnu péči a lásku, jmenovitě sestře Konzolátě a Iluminátě. Otec Hlouch zde tedy na Velký pátek hrdinně dokončil svoji životní křížovou cestu, v krátkém osamocení během doby, kdy jsme slavili v našem kostele velkopáteční obřady... Jak jsem rád, že jsem jej ještě ten den mohl po telefonu krátce pozdravit. A mám takový pocit, že v sobotu, kdy jsme jej strojili do rakve, tak pronesl ke mně své poslední kázání...

Otče Václave, za všechno Vám upřímně děkuji... Jsem si jist, že svým utrpením jste si vydláždil cestu do nebeského království a nyní ve Vás máme mocného přímluvce. Moc Vás o vaše přímluvy prosím i nadále, za církev, za farnost, za nás i za sebe.

Václav Novák

Pohřeb se konal 28. března v Mladé Boleslavi, kde byl otec Václav pohřben do děkanské hrobky.

Být křesťanem JE NORMÁLNÍ

Palo Poláček, garant našich stránek o hudbě, mi dal kontakt na kapelníka skupiny !ON Tomáše Trubače. K rozhovoru jsme se sešli v pizzerii a po pár minutách bylo jasné, že je s námi i On. Bylo to příjemné a vpravdě ekumenické.

Kdy a jak vznikl !ON?

Teď ti přesně neřeknu rok, bylo to 1999 – 2000. Jak jsme vznikli? Já, ačkoli jsem byl vychováván v křesťanské rodině, odešel jsem od víry a do světa, hrál s post punkovou mezinárodní kapelou Freek Paraid. Jezdili jsme do Německa, do Maďarska. Ale po určitém čase jsem se vrátil zpátky k víře.

Vrátil jsem se k víře a chtěl jsem hrozně moc hrát. Byl jsem takovej nadšený křesťan, a bylo ti to takový zvláštní. Protože jsem neměl žádný muzikanty, rozhodil jsem sítě mezi křesťany, jestli by se mezi nimi nějaký muzikant našel. No a potkali jsme se úplně náhodou v Rokáči. V rokový libereckém klubu. Z ničeho nic, a byl tam basák, bubeník i kytarista. A já jsem řekl klukům, jestli by nechtěli hrát. Zkoušelo se v libereckém Koloseu, měl jsem asi šest písniček hotových, a za dva měsíce už jsme vyhráli soutěž začínajících kapel na Liberecku.

Křesťanských?

Ne, vůbec ne. To se mi moc líbilo, takže jsme hráli asi dva roky, no a pak byla taková stagnace, nebyly nápady, nebyla inspirace a ještě jsem vlastně dostal nabídku, abych zpíval v Ram Adonai, takže jsem to vzal a rozpadli jsme se na čtyři roky. A po čtyřech letech, prostě to tak přišlo, jsem začal znova psát...

To bylo kdy?

Před dvěma lety. Před rokem a půl, de facto. A dali jsme se znova dohromady. Teda krom basisty který odešel do Prahy a bubeníka, který odešel do Ostravy. Hráli s nějakou kapelkou, takže jsme si našli nového bubeníka a nového basáka a jedeme.

Nechceš nám povědět, jak si tě Pán Bůh přitáhnul podruhé?

To bych docela rád. Prakticky, já jsem odešel ze skupiny Freek Paraid, a jelikož jsem pocházel z křesťanské rodiny, tak jsem věděl, že Bůh je stále nade mnou, i když člověk dělá hrozný věci, že ho stejně Bůh nepustí. Pořád jsem žil tak napůl a potkával jsem kamaráda, který byl na drogách a byl i zavřenej a říkal mi, že chodí do jedné církve a jestli bych se tam chtěl podívat. To bylo prakticky taky znamení. Tak jsem tam přišel, a byl jsem fakt psychicky na dně, sám ze sebe. Přišel jsem tam a už jsem tam zůstal. Jo, ten kluk odešel, to byla Církev Bratrská, tam jsem si našel i ženu, a jsme spolu už šestej rok. Takže takhle. Křesťani jsme celá kapela. Já pocházím z Církve bratrský, jinak kluci jsou z Jednoty bratrský.

Před kolika lety jste udělali tu desku ze které jsou na DVD ukázky?

Je to šest let, pět let

A teď tedy chystáte...

Teď chystáme demo, pokusíme se z toho udělat maxi singl, alespoň tři

věci aby byly dobře udělaný, to bychom chtěli nabídnout, ale uvidí se, jak to bude s financema, jestli se to zaplatí.

Co byste teď chtěli hrát nebo co teď hrajete?

Předchozí deska zní dost metalově, což jsme teda nechtěli, ale nebyl na to čas a hrozně nás to mrzí. Teďka hrajeme takovej rock pop.

Takovej Brit pop?

Přesně tak, něco jako Oasis, teďka Cold Play nebo Snow Patrol... Já jsem třeba vyrostl spíš na takovejch Indies, co jsem měl rád byli třeba Smashing Pumpkins. Předtím takovej ten old school hard core, jako byly Bio Hazard a takovýhle, ale někdy mám chuť na punk, někdy mám chuť na pop, někdy na všechno, když je dobrej tak i metal. Já skládám při akustický kytarě, pak se to předělá na elektriku, ale i tak je to dost melodický.

Kdo dělá texty, muziku?

No tak já jsem začal na textech, což je taky krásnej příběh. Měl jsem kdysi děvče, když mně bylo patnáct let, v Červeném Kostelci, a to jsem byl ještě takovej trampík, samotář. A byl jsem tam, rozbil jsem si stan a pozoroval jejich barák. A byl tam pomníček, byly tam Boží muka a na těch božích mukách, dřív to tam bylo vysekávané, ale teď tam byl ofocenej text a na tom bylo plexisklo. A ten text jsem si vyfotil starým Zenitem, byly to verše od Marie

!ON

Nynější sestava: Tom – guitar, voice, Honza – guitar, Vlasta – bass, Wata – drums. Další info o kapele na webové adrese on.webz.cz/

Rafaelový. Je to katolička, myslím že, výborná básnička. No nepamatuju si ho, a tenhle text jsem nikdy nezhu-debnil. Ale když jsem se obrátil, přišel jsem za jedním duchov-ním a on mi dal knížku. Já jsem tu knížku náhodně otevřel a byl tam ten text z kapličky, přesně na tý stránce. Tak jsem si řekl, že to budem zhudebňovat. Potom kvůli CD jsem musel hledat autorský práva, jestli je to možný vydat, a zjistil jsem, že to asi nepřichází v úvahu, ona zemřela sama, bez dětí, bez manžela někde na Slovensku. Tak jsem volal až někde na Slovensko, a ten poslední člověk, u kterého zemřela někdy v pa-desátých letech řekl, že nikoho nemá, takže ty texty je možný použít, takže já jsem vlastně začal na Marii Rafaelový. Zhudebňovat texty ze třicátých čtyři-cátých let bylo hrozně zajímavý, byla tam staročeština a tak.

Teď se pokouším psát texty i mu-ziku já, ale vlastně na tom dělá celý ION.

Když jsme jezdili po křesťanských festivalech, tak většina kapel byla děs-ná, a hlavně většina organizátorů, kteří organizovali křesťanské festivaly, to byla

totální katastrofa. Proto my odmítáme hrát na evangelizacích, nechceme už hrát na vyloženě evangelizačních festivalech, protože chceme hrát i pro nevěřící lidi.

Něco jinýho jsou podle mě chvály, ty patří spíš lidem, kteří jsou v Duchu svatém a ve vytržení chválí Pána, a to nezasvěcenému může připadat jako kotlíkářský potlach... Ale je jasný, že nestačí mít v srdci lásku, ale musíš taky umět hrát na kytaru.

My chceme, aby se spojila křesťan-ská i nekřesťanská hudba. V zahraničí je úplně normální, že se křesťanský CD prodávají ve světských obchodech a to bysme hrozně chtěli.

To je, řekl bych vaše práce, protože za čtyřicet let komunisti tady v če-chách vymazali z povědomí lidí, že jsme křesťanská civilizace. Lidi tady už netuší, kdo jsou křesťané. Že být křesťanem je normální. A přitom jediný rozlišení je, jestli je hudba dobrá nebo ne. Spousta lidí vůbec netuší, že třeba U2 jsou křesťani jako poleno a o ničem jiným nezpívají, a je to i spousta dalších kapel.

Ano, to právě chceme, mluvit k li-dem normálně.

Já jsem třeba za ty roky, co jsem hrál v křesťanských kapelách, nezažil jedinýho člověka, co by nám řekl, co mi to cpeš? Ze stovek a stovek lidí. Nikdo nic neřekl na duchovní texty. Lidi říkají, že je to pěkný, je tam hlavně láska, mi-lost a tak, a to je dobře. Říkal mi jeden člověk: hele, jestli ty si křesťan, tak to už křesťan může bejt opravdu každej, a já na to – no vidíš.

*Rozhovor vedli Petr Hudeček
a Tomáš Trubač*

J.FEST

J.FEST

Catch the wave!

J.FEST

J-fest 08 je víkendový festival, který proběhne 9.–10. 5. v areálu Libereckého výstaviště. Na minulém festivalu v roce 2005 vystoupil Paul Colman (nominovaný na Grammy). Ani tento rok tě program nezklame – spoustu kvalitní hudby různých žánrů, zajímavé aktivity a turnaje o ceny. Hlavně zažiješ skvělou festivalovou atmosféru, kdy se budeš moct seznámit s novými lidmi a chytit do svého života pořádnou vlnu!

Začínáme v pátek v 19.00. Program poběží celou sobotu a vyvrcholí opět v 19.00. Další info najdeš na www.j-fest.cz

**Martin Vlasák, koordinátor festivalu: 728 939 412
martin.jr@seznam.cz**

Vystoupí:

Pátek a sobota večer: October Light (HR, ska-rock)

Sobotní noc: Andy Hunter (UK, electronica)

Sobotní odpoledne: On (Liberec, Crossover),

FunkCorporation (Turnov, Funky)

Oba večery: Frýdlantští dramatici

Aktivity: Paintball arena s turnajem, turnaj v malé kopané, turnaj ve volejbale a ve stolním fotbálku, slack line, semináře pro holky o holkách, fest food, čajovna a další.

Dostanete ses

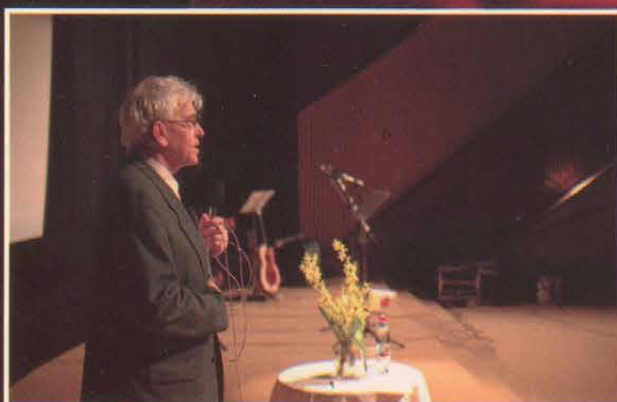
filmečkem. Celým dopolednem nás provázela dvojice, která cestovala až na konec světa, a o příjemný hudební doprovod se starala kapela, jejíž jméno jsem bohužel nepostřehla, za což se omlouvám. Úvodní slovo pronesl salesián P. Václav Čunek, který ve smyslu letošního motto, kterým bylo „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky“, přivítal všechny přítomné. Pořadatelé si pro nás připravili krátkou scénku z autobusu viděnou dvěma pohledy. První pohled byl prostřednictvím našich očí tak, jak celou situaci vidíme. Druhý pohled byl skrze naše vnitřní citění, kde k mladíkovi, sedícímu v autobuse, mluvil hlas svědomí a rozvažoval o tom, zda má pustit sednout stařenku s holí, která se sotva držela tyče, ale jemu se moc nechce. Po rozmluvě svého svědomí jí uvolnil místo a pomohl jí posadit se.

Letošním setkáním nás také provázelo papežovo poselství směřované k celosvětovému setkání mládeže v Sydney 2008, proto nás po celou dobu provázel Duch Svátý, který nás posílal na cestu až na konec světa. Krátce promluvil také otec biskup Josef Koukl a požehnal poutníkům, kteří pojedou jako zástupci reprezentovat litoměřickou diecézi na setkání do Sydney. Ve vzpomínkách a modlitbách s námi byl i otec biskup Pavel Posád, který nám své pozdravy vzkázal prostřednictvím připraveného videa, jež bylo natočeno z uvedení otce biskupa do nové diecéze dne 8. března...

Letošní jarní diecézní setkání mládeže se konalo v Litoměřicích těsně před svatým týdnem. Začal už v pátek 14. března večer, a to programem v Diecézním domě kardinála Trochty (DDKT). Já osobně jsem dorazila až na hlavní sobotní program, proto jsem vyzpovídala jednu svou dobrou kamarádku, která mi prozradila, co se dělo v pátek večer. Tento večer byl ve znamení hudby prostřednictvím kapely Pranic, která se skládala pouze z mužské části populace. Po koncertě následovaly netradiční křížové cesty, což spočívalo

v tom, že jejich účastníci putovali na 5 různých míst, přičemž nejdlejší cesta byla dlouhá 6 kilometrů tam i zpět. Každá křížová cesta měla jiný úmysl – Závislost, Člověk = Vztahy (hledání partnera, přátelství...), Hledání povolání – hledání Boží vůle, Nemoc (má nebo mých blízkých) a Křesťan v nevěřícím prostředí.

Sobotní program, na který jsem ráno přijela také já, probíhal v kině Máj, kam se všichni účastníci po snídani postupně přemístili a pohodlně usadili do měkkých křesel. Program byl tedy zahájen podle plánu v 8.45 krátkým

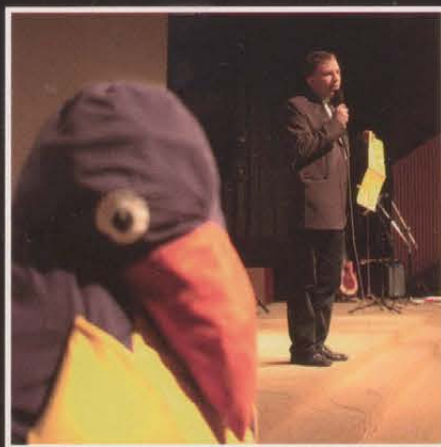
sílu Ducha svatého, který na vás toupí, a budete mi svědky

37. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích

Hlavním hostem dopoledního programu byl embryolog a histolog Doc. MUDr. Petr Hach, CSc. Embryologie je věda, která se zabývá vývojem lidského zárodku od početí. Docent Hach se věnoval převážně lidské stránce života od jeho počátku, protože právě vrcholem aktu lásky manželů je splynutí dvou pohlavních buněk, z nichž v tomto okamžiku vzniká nový lidský jedinec, který se má chránit již od okamžiku početí. Také mluvil o interrupci. Pokud žena uvažuje o potratu, uvažuje tak o vraždě lidského tvora. Žena má sice právo rozhodovat o sobě a svém těle, ale toto její právo končí v okamžiku početí dítěte, kdy už není sama, ale v jejím těle začíná nový život. Život je obrovský dar, který se neodmítá a za který máme být vděční. V dnešní době je neplodnost mužů a žen vyrovnána a důvodů je mnoho (např. životní styl), čímž se pan docent dostal k metodám umělého oplodnění a o využívání nových embryí jako „náhradních dílů“. Také zmínil klonování, jeho podstatu a využití rovněž jako zdroje náhradních dílů. Svoji přednášku zakončil pan doktor pojednáním o přirozené lidské smrti, eutanázii a původním významu tohoto slova. Na úplný závěr svého vystoupení zodpověděl několik dotazů přítomných pozorných posluchačů.

Po velice zajímavé přednášce jsme se všichni vydali do katedrály sv. Štěpána, kde byla v pravé poledne zahájena slavnostní mše svatá, kte-

rou sloužil otec biskup Josef Koukl společně se všemi přítomnými kněžími. Měl krátké, ale velmi působivé kázání, ve kterém zmínil mimo jiné svatého Kryštofa jako patrona motoristů, a to podle otce biskupa do rychlosti 90km/h, když poté přebírá tento patronát svatý Josef jakožto patron šťastné smrti. Svatého Josefa připomněl ještě v souvislosti s jeho

poslušností Boží vůle, kterou vždy bez reptání splnil. Otcí biskupovi jakožto nositeli světcova jména byla na závěr mše svatě předána kytice s gratulací.

Na dvoře DDKT na náš čekal velmi dobrý oběd – guláš. Odpolední program byl ve znamení skupinek, kdy si každý mohl vybrat z pestré nabídky – od sportu, přes lásku, vztahy, volbu povolání, okultismus až k Bibli. Skupinky byly dvojího typu – jednoblokové trvaly hodinu a dvoublokové dvě hodiny, takže

zájemce mohl za odpoledne stihnout i dvě skupinky. Dvoublokové skupinky byly dvě – „Nejsme andělé, děláme jen jejich práci“ a návštěva hospice. Z jednodinových skupinek bych za všechny jmenovala ty, kterých jsem se zúčastnila a byly velice zajímavé. První byla skupinka na téma: „Sex bez antikoncepce?“, kterou vedli manželé Martin a Lucie Šmehilovi, oba lékaři, a hovořili o tom, jak nás Bůh stvořil z pohledu sexuality, o fyziologii ženy a muže, o přirozeném plánování rodičovství a o typech antikoncepce, jejich působení, účincích a rizicích. Druhou skupinku na téma: „Být sami sebou – o sebeúctě“ vedla MUDr. Ludmila Lázníčková z Centra naděje a pomoci v Brně. Paní doktorka mluvila o tom, co si člověk přeje (prožít šťastný a láskyplný život, nebýt zbytečný, osamocený, vytvořit vztah...), o lásce mezi dvěma lidmi a jejich projevech, o čistotě srdce a také o čistotě těla, na kterou máme být hrdí (a má pravdu) a kterou si uchováváme pro toho pravého člověka na celý život.

Celé setkání bylo zakončeno společnou adorací v kapli DDKT a závěrečnou modlitbou s požehnáním.

Jsem ráda, že jsem se tohoto setkání mohla účastnit. Bylo velmi pěkné, a nejen pro mne svým obsahem i velmi přínosné. Současně mě naplnilo radostí z přítomnosti mnoha kamarádů a známých, s nimiž se na podobných setkáních scházíme pravidelně.

Missa chrismatis

Litoměřice 2008

Letošní Missa chrismatis se konala v úterý 18. března 2008 za účasti apoštolského administrátora litoměřické diecéze Dominika Duky. Při této mši svaté jsou, vedle obnovení kněžských slibů, svěceny svaté oleje používané při liturgii. Tyto posvěcené oleje jsou určeny pro celou diecézi. Jsou jimi olej nemocných, olej katechumenů a křížma.

V homilii na téma „dobrý pastýř“, kterou zde otiskujeme, biskup Dominik Duka vykreslil postavu dobrého pastýře – Krista. Po mši svaté pokračovalo setkání v diecézním domě obědem a přednáškou otce Jiřího Voleského. Mluvil o velikonočních událostech podle Janova evangelia. Otec Jiří hovořil o Ježíšově utrpení, které je u Jana podáno jako Kristovo oslavení.

Missa chrismatis, Litoměřice, 18. 3. 2008

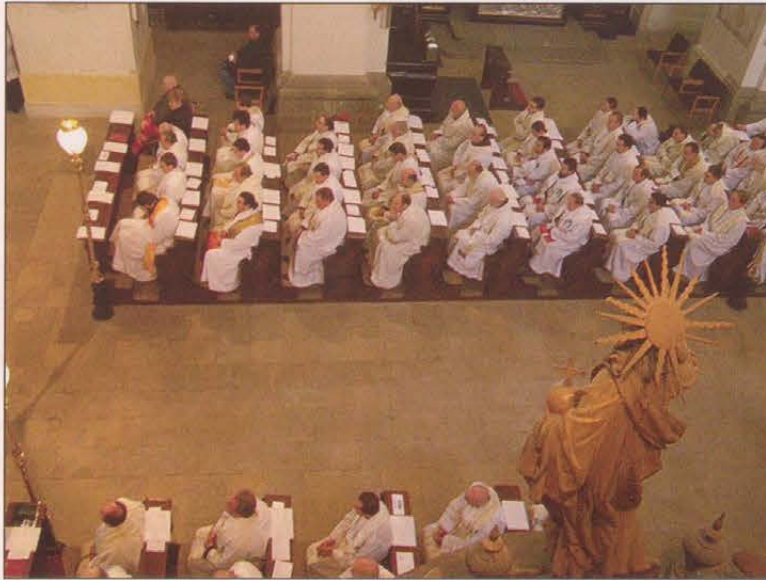
Homilie otce biskupa Dominika Duky OP

Drazí v Kristu, milí spolubratři
v kněžské službě!

Tak jako nás evangelium zavedlo do synagogy, abychom naslouchali slovům jediného kněze Nového zákona, Ježíše Krista, chtěl bych, abychom společně dnešní den „Zeleného čtvrtku“, kdy vedle ustanovení Eucharistie si uvědomujeme též ustanovení svátosti kněžství, připomínáme si i naše povolání ke kněžství. Kéž určitá naše reflexe nad naším kněžským životem, naším posláním právě ve vztahu k Ježíši Kristu, našemu jedinému Knězi, nám pomáhá prožívat naše kněžství nejenom ve slavnostních chvílích, ale i někdy v tíze všedního dne. Ve chvílích, kdy si někdy klademe otázku o smysluplnosti některých našich kněžských úkolů.

Mám-li hovořit o poslání kněze v naší době, na našem území, v naší zemi, pak bych rád připomenul slova zesnulého budějovického pana biskupa Josefa Hloucha, kterého vzpomenu při svém nastoupení za pomocného biskupa otec biskup Pavel Posád v Budějovicích, slova jeho básně *Modlitby za milion duší*. Je to ono poslání kněze, které musí být širší než bohoslužba, která se vykonává ve společenství živého křesťanského obecnství. Římský kánon nám nabízí po anamněze modely či antetypy Kristova kněžství. Je to Ábel, Abrahám, ale můžeme říci i Izák a Melchizedech. Ano, začínáme vždy, hovoříme-li o kněžství Ježíše Krista, s knězem-králem Melchizedechem na základě klasického dikta ze 110. žalmu: „Ty jsi kněz navěky, podle řádu Melchizedechova.“ Když jsem listoval v konkordancích nekatolického původu, pak jsem si najednou uvědomil právě onen jeden z těch velkých rozdílů: Melchizedech, (jeho kněžství) není zmiňován. Sám římský kánon onu

oběť, kterou slavíme, jakýmsi způsobem graduje. Ukazuje nám směr od prvního kněze lidstva, kterým je Ábel, přes Abraháma k Melchizedechovi, k andělu nové smlouvy, Ježíši Kristu, který přináší tuto oběť na oltář nebeskému Otci. Text této římské anafory (římský kánon) dostává svoji konečnou podobu mezi čtvrtým a šestým stoletím. Stává se definitivním v duchu gregoriánské reformy velkého papeže a učitele církve Řehoře Velikého. Toho papeže, který je

svědkem totálního rozkladu antické církve, který je svědkem, že Řím a jeho chrámy jsou v troskách zničeny a římský svět ovládají barbari, naši předci: Germáni, Slovani, Kelti. Ale je to on, kdo bere pero a píše pastýřskou rukověť: *Liber pastoralis*. Je to trochu šílený nápad. Asi jako kdyby se někdo v 50. – 60. letech ve zdejší diecézi zamýšlel nad obnovou církevních struktur, nad výstavbou chrámů, církevních škol a obnovou klášterů. Vidíme, že Bůh píše dějiny jinak, než je píšeme my, lidé. Ale je to právě Řehoř Veliký, který vytváří církev pro celý svět, protože pochopil, že je jenom jediná cesta: tyto pohanské národy musí přijmout Krista a církev znovu povstane z prachu. Kéž bychom si toto vždy uvědomovali, když nad kalichem říkáme: „Za vás, za všechny!“

Současná církev za Jana Pavla II. věnovala opravdu velkou pozornost kněžím a jejich poslání. Chtěl bych připomenout tři dokumenty. Je to jednak postsynodální exhortace *Pastores dabo vobis*, je to také instrukce kongregace pro klerus, která začíná slovy: *Kněz, pastýř a vůdce stáda* a je to také kniha *Největší láska* s listy Jana Pavla II., které psal kněžím při příležitosti Zeleného

čtvrtku a obdrželi jsme ji všichni kněží díky České biskupské konferenci a jejímu předsedovi, panu arcibiskupu Graubnerovi. V prvním listě, kterým papež začíná, vyznává svůj vztah ke kleru: „*Jsem váš biskup, s vámi jsem kněz.*“ A v tomto prvním listě nám připomíná, naše poslání. Staví před nás obraz kněze jako pastýře.

Zmíněná exhortace začíná citací proroka Jeremiáše: „*Dám vám pastýře podle svého srdce.*“ (Jan 3, 15) Představuje nám

Krista jako dobrého pastýře: „*Já jsem pastýř dobrý.*“ (Jan 10, 1), ale též cituje list Židům, který ve třech kapitolách rozvíjí myšlenku velkého pastýře ovcí.

Dokument zmíněné kongregace začíná slovy: „*vátostí kněžství Kristus předává své bytí pastýře duši v různém stupni biskupům a kněžím a uschopňuje je, aby mohli jednat v jeho jménu.*“

A také v onom souboru listů *Největší láska* píše Jan Pavel II. v pátem článku prvního listu: „*Máte přece podíl*

na charismatu pastýře duší, který je zvláštním zvláštním podobností s Kristem, dobrým pastýřem.“

Také čtvrtá velikonoční neděle, neděle Dobrého Pastýře, která je světovým dnem modliteb za kněžská a duchovní povolání, je nedělí, která se odvolává k onomu modelu dobrého pastýře.

Jak chceme skloubit melchizedechovské kněžství s touto ideou pastýře, dobrého pastýře? Bratři Izraelité, jak všichni víme z hodin biblistiky, začínají jako polokočovníci. Jsou tedy národem pastýřů, byli to chovatelé drobného skotu, ovcí a koz. V prostředí, kde se zrodila bible, je obraz pastýře ideální ikonou panovníka, krále. Proto také i panovníci Sumerů, v Babylonii, Asýrii, v novobabylonské říši, ale i v Egyptě se prohlašovali za pastýře svého lidu. Ale i v řeckém prostředí jsou panovníci nazýváni pastýři lidu. Tak o tom píše Homér, tak o tom píše Hesiodos, tak o tom píše také slavný filozof Platon. Melchizedech, král Salemu, kněz a král, byl také pastýřem svého lidu. Ale pastýři byli Ábel, Abrahám, Izák, Jakub, Josef, Mojžíš, ale přece také král David, zakladatel dynastie: „*Ježíši Synu Davidův, smiluj se nad námi!*“

Proč se panovníci ztotožňovali s pastýřem? Listoval jsem ve slovnících, v encyklopediích, hledal jsem slovo pastýř. Jestliže patříme k těm velice sekularizovaným národům, pak někdy i tyto slovníky a encyklopedie o tom vypovídají: Slovo pastýř „velký ideolog“ nezná. Dokonce však zná i pastorální teologii! Zalistujete-li v jiných jazycích,

vlasý, nalehko ustrojený, opásaný, na opasku mu visí čutora, mává na pozdrav, druhou rukou drží pastýřskou hůl, ale někdy místo hole má v ruce Panovu flétnu. Není to pastýř, který holí zahání ovce do stáda, ale je to onen ovčák, který hraje na kouzelnou flétnu. Ovce ho znají, znají hlas jeho flétny, a přicházejí samy, bez donucení. Tento obraz nám jistě

zcela připomíná ideální obraz člověka antiky: kalos kai agapos, dobrý a krásný. Dvakrát jsem byl na pouti ve Svaté zemi, dvakrát jsme navštívili Cézareu, ten slavný amfiteátr, ono divadlo, kde podle domněnek mnohých jako mladý člověk na tuto divadelní představení chodil sám Dobrý Pastýř, náš Pán. Vždyť jeho výtka Šav-

lovi: „*Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ, marno je ti kopati proti ostnu*“, tato druhá část věty je citace z Aischilovy tragédie. Když jsme vycházeli z amfiteátru, tak nám průvodce Šajke ukazuje antickou skulpturu dobrého pastýře, už trochu časem poškozenou, toho pastýře, který v katakombách nese na ramenou zatoulanou ovečku. A tak mne napadlo, nebyla to právě tato skulptura, kterou 15- či 16letý chlapec Ježíš viděl, když vstupoval

či vystupoval z tohoto divadla, která mu utkvěla natolik v paměti, že sám sebe pak ztotožňuje s dobrým pastýřem. Jistěže je to trochu vymyšlené, protože důvod pro to, aby se Pán Ježíš ztotožnil s postavou dobrého pastýře, je zcela jistě mnohem hlubší v textech samotného Písma Starého zákona, kde sám Jahve prohlašuje sebe za pastýře svého lidu. Ale přesto je to jeden zajímavý moment, který by i nám mohl pomoci k tomu, jak odpovědět na otázku, proč nám církev kladé před náš duchovní zrak jako ideál Krista Kněze – Dobrého pastýře.

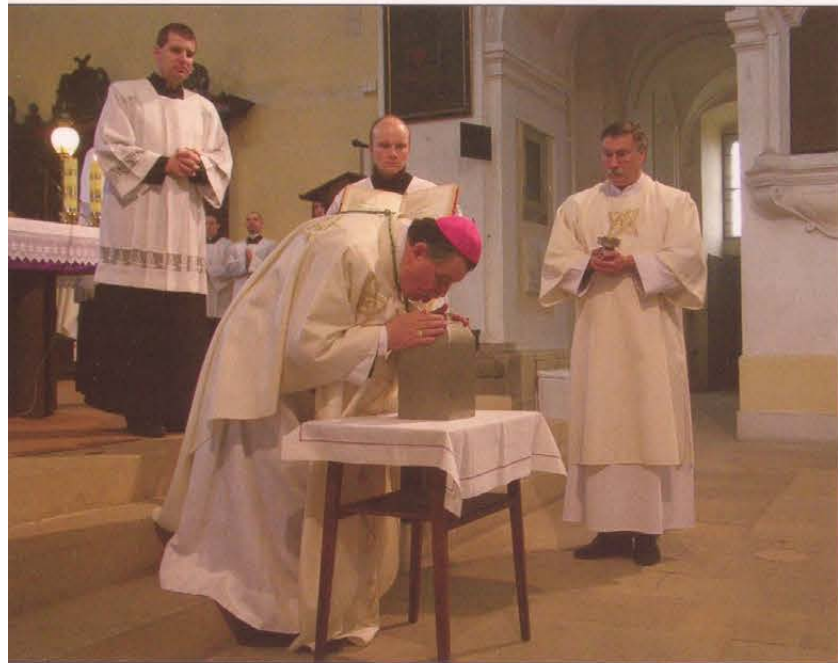
Připomeňme si, že v prvním okamžiku, po zvolení, Jan Pavel II. píše nám: „*Máme přece podíl na charismatu pastýře duší*.“ Kněz je pak především ten, kdo zachraňuje ztracené. Chrání a pečuje o své stádce, spíše než holí hrou na kouzelnou flétnu. Musí vyzářovat dobrotu, krásu a jedinečnost Dobrého Pastýře Krista. Nemáme možnost vstoupit do katakomb a hledět na vrchol klenby, ale bude-li jasná obloha, pak víte, že na obloze je souhvězdí Pastýře. A pokud někdy zabloudíte v Praze na Karlově náměstí do prodejny Charity, můžete vidět v mozaice ono zobrazení Dobrého Pastýře na podkladě souhvězdí od mistra Šerých, obraz který inspiroval Josef Zvěřina. Kéž krása tohoto zpodobnění, anebo onen pohled na modrou oblohu s hvězdami, nám pomůže k tomu, abychom si uvědomili, jak hluboce je do našeho srdce vepsáno povolání být dobrým pastýřem. A když se nám zdá, že se nám to na zemi nedaří, pak se podívejme nahoru na oblohu, a můžeme spatřit ujistění, že On, jediný kněz Nového zákona, Dobrý Pastýř, je s námi.

Amen.

pak najdete velké pojednání o pastýři a dojdete až k pojmu Dobrého Pastýře.

Tak je to také, bratři, dnes s otázkou, když se někdy ptáme, jak si cení společnost naše povolání. V sousedním Německu, jak víte, skončilo povolání duchovního na třetím-čtvrtém místě. V našich zemích v různých novinových průzkumech končíme někde na úrovni uklízečky či pošáka.

Ale co nám tedy říkají slovníky o pastýři? Pastýř je ten, který pečuje o své stádo, pase ho, chrání, ale dokonce přece na stránkách Písma sám Jahve Bůh, Hospodin se ztotožňuje s úlohou pastýře svého lidu, tak o tom píše prorok Jeremiáš 31, 10; Izaiáš 40, 11 nebo Ježíš Sirach 18, 13. Pán Ježíš se ztotožňuje s tímto titulem v té slavné Janovské alegorii v 10. kapitole Janova evangelia. *Já jsem dobrý pastýř*, egó eimí, ho poimén ho kalos. Ne agathos, ale kalos. A tam se vlastně vracíme k rodnému jazyku pastýřů Izraele: „*tov*“ – dobrý, krásný, dokonalý, jedinečný. Co znamená pro nás tato výpověď? Postava Dobrého Pastýře se objevuje v katakombách jako první zobrazení Krista. Nahore, na klenbě. Ale to není izraelský vousatý pastýř, s dlouhými vlasy, je to mladý antický muž, bez vousů, s kučeravými krátkými

tisk | grafika | foto | sazba | kopírování

www.macek-kusala.cz

pozor, pozor, pozor!

Zdislava vyhlašuje

FOTOGRAFICKOU SOUTĚŽ

Na adresu redakce nebo e-mailem od této chvíle pošlejte svoje fotografie. Téma je omezeno pouze srdcem fotografa. V každém čísle zveřejníme fotografii měsíce a na konci roku budou odbornou porotou vybrány tři snímky, které budou odměněny vskutku zajímavými cenami. Těšte se, těším se, těšme se!

Na farní zahradě ve Stráži nad Nisou se spálila trnová koruna

Modlitba Otče náš u ohně

23.3.: Neděle Zmrtvýchvstání. Oslava Vzkříšení ve Stráži nad Nisou

Vítězové soutěže o nej beránka

Jeden a dvacet farníků pak už jen slavilo vzkříšení

Vážený přítelé,
napadlo mne, že na stránkách naší Zdislavy chybí moderní
křesťanské umění. Pokusme se společně objevit a představit žijící
tvůrce. Dovoluji si tedy poprosit vás všechny, bratři a sestry, jste-li
nebo znáte-li někoho, kdo maluje či sochá atd. a v hrudi mu bije
srdce křesťana, neváhejte a dejte nám do redakce vědět.

Děkuji. Petr H.

Prvním z umělců budiž můj dlouholetý přítel a kostelník
z Ústí nad Labem. Více informací a jeho děl naleznete na webové
adrese: www.karelhajek.wz.cz/

Karel O. HÁJEK

Stručný přehled výstav a realizací

- 1989 Obrazy, Tea-Galerie, Ústí nad Labem
- 1990 Obrazy, Obecní Dům, Ústí nad Labem
- 1991 Obrazy, Dům Techniky, Brno
- 1992 Obrazy, Dílo Ústí nad Labem
- 1993 Obrazy, Galerie Stern, Vídeň
- 1993 Obrazy, Objekty, Se skupinou Plebs Zámek Duchcov
- 1994 Obrazy, Galerie na Nábřeží, Praha Obrazy, Objekty, Muzeum Města Ústí n. L.
- 1995 Realizace kované plastiky před vstupem arciděkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem
- 1996 Realizace architektonického návrhu rekonstrukce Vietnamské ambasády v Praze
- 1997 Návrh architektonického řešení interiérů Dopravního podniku v Ústí n. L.
- 1998 Návrh a realizace architektonického řešení rezidence Thajského království v Praze
- Realizace novinových stojanů pro Týdeník Sever
- 1999 Průřez tvorbou, Výstavní síň Pegas, Teplice
- 2000 Cena Grand Prix For Arch za řešení interiérů
- 2007 ...a po sedmi letech výstava v Liberci, v knižkupectví sv. Antonína.

Karel O. Hájek * 1963 v Ústí n. L.

...umělecky se považuji za žáka Rudolfa Wölfela, sochaře, který studoval u Vincence Makovského a podílel se na scénách filmů Karla Zemana (Vynález zkázy, ap.). Ruda umřel v lednu 1989. Od té doby jsem samouk.

...lidsky se považuji za žáka Ježíše z Nazareta, který je Kristus.

Než umřel, odpověděl nám na otázku, kdo jsme my, lidé. Protože jinak to nevíme.

Jsmo na počátku naší existence přítomni pouze sobě samotným a předmětem naší zkušenosti v jistém „balení“, která nám hledí vstříc ze zrcadla a kterou ráčíme nazývat naší osobou.

Ó, jak jsme uklidnění, známe-li tento balík s nápisem „odesílatel: rodiče“, „příjemce: hrob“. Balíková zásilka z neznáma do neznáma s různými poznámkami pošty, jako „deklarovaná cenná zásilka“ nebo „vzorek bez ceny“, podle mínění naší ješitnosti...

Toto uklidnění nám však dlouho nevydrží, člověk potřebuje naději a Bůh to ví.

Každý svou osobní knihu života začíná psát až od druhé kapitoly. Všechno, co víme a známe, pro nás začíná druhou kapitolou.

Té první jsme nebyli přítomni. Zbývá nám pouze víra, že byla napsána tak, jak si myslíme a podle toho, jak věříme. O tom, že byla napsána, není sporu, jinak bychom zde nebyli.

A kým že byla napsána?

To je opět záležitostí víry.

Věříme přeci těm, kteří se označují jako naši rodiče. Alespoň do té doby, než se ukáže, že jsme adoptovaní...

Přátelé, Kristus vstal z mrtvých!

